

Плесна съ ржце. Долетѣ едно зеленокрило ангелче.

— Кжде е моятъ ковачъ? — попита дѣдо Господь.

— Кове подкови за конетѣ на свети Илия, — отвърна ангелчето.

— Повикай го да дойде.

Ангелчето зашумѣ съ криле и подирѣ малко се показа небесниятъ ковачъ.

— Слушай, — рече му дѣдо Господь, — погледни надоле колко е тъмно нощемъ. Какво става сега на земята, азъ не зная. Можешъ ли да направишъ едно свѣтило? По-малко да е отъ слънцето.

— Мога, Господи, — каза ковачътъ и си тръгна къмъ ковачницата. Отъ едно голѣмо парче сребро съ своя чукъ той изкова едно кълбо. Боядиса го съ златна боя, напълни го съ

огнь и го търкулна по небето. Позлатеното кълбо бавно потегли и хвърли пълна свѣтлина върху цѣлата земя. Туй кълбо бѣше месечината.

Дѣдо Господь, като видѣ златната месечина, остана много доволенъ и поржча на своето ангелче да иде при ковача и да му каже, че небето ще бжде още по-хубаво, ако го поръси съ звезди. Ковачътъ кова цѣла нощъ и изкова хиляди звезди, които заблещукаха като свѣтулки по небето.

И почна се на земята свѣтълъ животъ. Щомъ слънцето слѣзеше задъ хълмоветѣ, надъ хоризонта изгрѣваше огнената месечина. Тя тръгваше по своя пжтъ, а подире ѝ трепваха като пилета подирѣ квачка безбройнитѣ ситни звезди. Щомъ стигнѣше месечината на другия небесенъ край и уморена слизаше да спи, тозчасъ на небето свѣтваше русата глава на слънцето.

Денемъ и нощемъ надъ земята се лѣеше свѣтлина. Ликътъ на месечината бѣше чистъ и ясенъ като лика на слънцето, но топлината ѝ бѣше помалка. Понѣкога денемъ слънцето печеше толкова силно, че дѣдо Адамъ изпрѣгаше воловетѣ отъ ралото, отпускаше ги да идатъ на сѣнка и ги впрѣгаше вечерно време, когато изгрѣеше месечината — за да оре на хладина.